

състави едно стройно цѣло. Редѣтъ, въ който са располага- гать мислитѣ които обсеизвать темата, нарича са форма на изложението. Тѣй съко съчинение прѣдставя двѣ страны: една вътрѣшна или *съдържаніе*, то е раскрываніе на мыс- литѣ, които са заключавасть въ темата; и друга външна или *форма на изложението*, то е пакъ извѣстный способ на расположеніето на мислитѣ въ съчиненіето.

Какво са иска отъ съдържаніето на едно съчинение. — Отъ съдържаніето на едно съчинение или отъ развиваніето на темата, изысквать са: единство на темата, пълнота на развиваніето и съразмѣрность на частитѣ.

1) *Единството* на темата състои въ туй, щото въ съчиненіето да са развива непременно една основна мысль, единъ опредѣленъ погледъ на предмѣта, а не повече; еще тѣзи мысль да служи като срѣдоточіе на сичкитѣ други второстепенны мысли, които проистичають изъ темата. Съка мысль, която не пояснява главната и не е яко свързана съ нея, разваля единството на съдържаніето, като отвлича вни- маніето на читателя отъ темата. Напр. въ описаніето на е- дна морска буря, ако начнемъ да разсѣждаваме за физи- ческитѣ причини, отъ които произхожда бурята изобщо, то въ нашето съчинение неще има единство, защото въ него ще са съединявать двѣ части: една — която иска описаніе, друга — която иска расѣждение.

2) *Пълнотата* на развиваніето на темата състои въ туй, щото въ съчиненіето да са раскрыты сичкитѣ мысли, които са съдържатъ въ темата, и слѣд. числото имъ да бѣде еднакво съ объема на тѣзи тема. Отъ объема на темата за- виси и объемътъ на цѣло съчинение: колкото е по-обширна темата, толкозь повече са представять различни страны, отъ които трѣба да разглеждамы предмѣта, слѣд. толкозь поголѣмъ бѣва объема на съчиненіето, и на опаки. Напр. ако земнемъ